

Happy family

In de hal van Building 39 neem ik de lift. Ik houd mijn chip voor het een na hoogste knopje. Net voor de liftdeuren sluiten, stapt er een gezin in. Ik ken ze wel: de familie Darling, van boven. Ze zijn alle vier enorm knap: vader Felix met zijn vierkante kaak, moeder Felicia met haar roodgestifte lippen en goudgelakte nagels en hun twee perfecte kinderen Jolly en Witty in hun spierwitte uniseks jumpsuits. Hun vader lacht overdreven vriendelijk naar me. 'Hé Sunny Wonder! Hoe was jouw dag?'

'Leuk,' antwoord ik met een even grote glimlach. 'En die van jullie?'

'Geweldig!' roepen ze alle vier in koor.

Natuurlijk. De familie Darling leidt een geweldig leven sinds ze Upstairs wonen. Dankzij Jolly, die vorig jaar de Challenges won, zitten ze nu in een royaal penthouse op de hoogste verdieping. Ze hebben een privétheater, zodat ze zich nooit hoeven te vervelen. Een jacuzzi op het dak en het allermooiste uitzicht van de stad. Ze worden bediend door echte mensen, geen robots, dat is chic. Ze mogen de hele dag yoga doen, shoppen of 3D-gamen. Alles is gratis. Er is een thuisbar voor de ouders waar ze de hele dag mocktails kunnen drinken. Hun kok prepareert diners met het duurste kweekvlees, voor gewone stervelingen onbetaalbaar. En last but not least: de kinderen kunnen er de

hele dag door snoep eten waar je niet dik van wordt! Upstairs is dus permanent vakantie. Als je daar woont, heb je nooit zorgen, je hoeft niet meer te werken en je kunt doen wat je wilt. En omdat je zo rijk én mooi bent (soms met wat chirurgische hulp), word je de hele dag door iedereen bewonderd. En benijd.

'Mag ik inchikken, Mommie?' smeekt de kleine Wirty, die volgens mij nog geen vier is.

'Natuurlijk, popje.' Felicia tilt haar zoonje op, zodat hij met zijn arm langs het bovenste liftknopje kan zwaaien. De deuren sluiten en de lift suist naar boven. 'Goed zo, daar gaan we!' Ze zet haar zoonje weer neer en kijkt mij aan vanonder haar kunstige wimpers, waar flonkerende diamantjes in zitten. 'Je bent nu veertien, hè? Ik zag op Happypost dat je jarig was.'

Ik knik. 'Vorige week hebben we mijn verjaardag gevierd met een dagtripje naar het Elysium Park. Het was eigenlijk de wens van Midas, omdat je daar zoveel mag snoepen als je wilt. Maar ik vond het ook leuk, want er was een "vrije val" waarbij je - net echt! - uit de lucht kon vallen en je kon er e-surfen...'

'Ben je al zenuwachtig voor de Challenges?' onderbreekt Felix Darling me.

'Een beetje,' houd ik me op de vlakte.

'Wat zijn je scores met de sprint?'

'Met hardlopen? Eh... mijn record is vierentwintig punt vijf, zes...'

Jolly, die al vijftien is, knikt me vriendelijk toe. 'Awesome! Haar vader trekt haar naar zich toe. 'Deze dame liep zelfs in de buitenste baan iedereen eruit. Om de Challenges te winnen moet je...'

'Ach.' Jolly slaat haar ogen neer. 'Misschien had ik ook wel een beetje geluk.'

Meent ze dat? Ik ken Jolly niet zo heel goed, maar ik weet

wel dat ze zo ongeveer het meest ambitieuze meisje van Super City is.

'Geluk is met de heldhaftigen,' zegt haar vader vlug.

'Helemaal waar,' zegt Felicia instemmend. 'Onze Jolly deed de tweehonderd meter in tweëntwintig punt vier. De snelste tijd ooit, en dan heb ik het nog niet over alle beautypunten die ze kreeg!' Haar dochter straalt onder alle lof. Felicia wendt zich tot mij. 'Ik hoor van je moeder dat jij bij het speerwerpen nog steeds recordhouder bent?'

Ik knik bescheiden. 'Zestig meter tachtig...'

Felix slaat op mijn schouders. 'Jij gaat vast die Vijfde Smiley winnen. Wedden?' Wat is hij gul met complimenten vandaag.

'Zorg gewoon dat je de allerbeste bent,' raadt Jolly me aan, 'dan kunnen jij en je familie straks ook Upstairs wonen. Dan worden we burenn, lijkt je dat niet awesome?'

Ik knik. 'Mom en Dad willen niets liever.'

Felicia Darling knipoogt naar haar man. 'Ze kunnen er inderdaad niet over ophouden, haha!' Lacht ze mijn ouders nou uit? Maar ze glimlacht alweer poeslief naar me. 'Ze zullen het er helemaal heerlijk vinden! Want Upstairs is elke dag een feestje, hè, Felix?'

Hij knikt. 'Elke dag. Maar ik heb er hard genoeg voor gewerkt.'

'Wij allemaal' verbetert Jolly hem.

'Vooral jij, schat,' haast Felicia zich te zeggen. 'Als we onze Jolly niet hadden gehad, hadden we hier al moeten uitstappen!' De lift komt tot stilstand bij de negennegentigste verdieping. De mijne.

'Het gaat jullie ook lukken,' zegt Felix tegen mij. 'Als je maar je best doet, Sunny, en altijd, ik zeg altijd, je goede humeur bewaart!'

'Bedankt voor de tip,' zeg ik beleefd. Als de liftdeuren open gaan, trekt Felicia haar kinderen naar zich toe, alsof ze bang is dat ze met iets besmet kunnen worden. Ik stap uit.

Felix streekt zijn duim op. 'Dan wensen we jou een geweldige avond!'

'U ook, meneer Darling.'

De kinderen zwaaien superlief en Felicia wuift met haar gouden nagels. 'Groetjes aan je Mom!'

Zodra ik buiten sta, schuiven de liftdeuren geruisloos voor hun mooie gezichten en zweven de Darlinkjes door naar boven.

Via de glazen galerij loop ik naar de voordeur van ons appartement. Ik moet een beetje opschieten, want mijn ouders hebben niet voor niks een Parents Alert gestuurd. Ze zitten vast al aan tafel. 'Happy Family Home', staat er op onze deur, met maar liefst vier smileys van de Happy Council. Vier smileys geven toegang tot de op een na hoogste verdieping, maar om Upstairs te komen, zoals de familie Darling, heb je er vijf nodig. Elke smiley moet je verdienen met goed gedrag. Hoe meer smileys, hoe hoger je verdieping, dus wij zijn al een eind op weg. Er zijn ook families die in een vochtige kelder wonen; dat zal ons niet snel overkomen. Mijn ouders hebben goede connecties bij de Happy Council, volgens Dad. Maar als je de Challenges wint, of je familie nou één smiley heeft of vier, mag je direct naar Upstairs. Zo heeft iedereen gelijke kansen!

De deur van ons appartement reageert op mijn chip en zwaait open. Binnen sta ik direct in de livingroom, strak ingericht door Mom met de nieuwste designmeubels. Het huis is één open ruimte zonder muren, want muren beperken je vrijheid, zegt Mom.

James komt aanrollen. Hij is een e-butler in de vorm van een

lichtgevende bal. 'Hey there, Sunny! How are you today?' Zijn stem klinkt wat blikkerig; de allernieuwste e-butlers hebben gewoon stemmen van echte mensen. Maar ach, dat is nou net zo schattig aan onze James. Dat hij gewoon een beetje oud en versleten is. Ik hoop maar dat Mom hem niet ineens op een dag vervangt.

'Terwijl ik naar binnen loop, rolt James gedienschtig achter me aan. 'Your supervitamin-no-sugar-power-boost-smoothie is in the micro!'

'Oké, James,' zeg ik een beetje verbaasd. Ik zie nog niemand aan tafel zitten. Ik moest toch onmiddellijk naar huis komen omdat we gingen eten?

Ik loop naar de keuken, maar daar vist Midas net mijn smoothie uit de micro en zet hem brutaal aan zijn mond.

James begint verward heen en weer te rollen. 'I'm sorry, Midas, but...' Hij begrijpt niet dat Midas het expres doet. Mijn broer is anderhalf jaar ouder dan ik, maar hij gedraagt zich als een kleuter. Dat is vooral de schuld van Mom en Dad, die hem altijd zijn zin geven.

'Eh, I'm sorry...' herhaalt James.

Midas doet net of hij James niet hoort. Dit soort gedrag kan de e-butler niet digitaal oplossen. Hij verandert van kleur, van rood naar oranje naar paars en hij rolt mijn kant weer op. 'I'm sorry, Sunny... I can order you a new smoothie?'

Ik schud mijn hoofd. 'Hoeft niet, hoor, James.'

Mijn broer blaast zijn wangen op zodat hij nog meer op een hamster lijkt, neemt nog een grote slok en reikt me dan mijn smoothie aan. 'Hier, neem zelf ook wat.'

'Nee, laat maar.'

Midas haalt zijn schouders op. Alles wat ik zeg, lijkt hem te vervelen. Of te irriteren. Hij verdwijnt met mijn smoothie in

zijn boycorner. 'Drink maar lekker op,' zeg ik tegen zijn rug. 'Jij moet er nog van groeien.'

Midas heeft zijn hoekje, net als ik, zo goed mogelijk met kasten afgescheiden van de open ruimte. Mom kan dan wel geen kamers met muren willen in huis, maar voor tieners is privacy toch echt een basisbehoefte. Ik kijk even om de hoek van zijn vlieze-sokkenuniversum. Mijn broer zit met een koptelefoon op voor zijn screen. Met de simulator oefent hij de besturing van een drone. Hij beweegt de controller, de drone maakt een zwenk over het scherm en... crasht. 'Ziekte,' sist hij.

'Je mag niet vloeken,' zeg ik opgewekt. 'Dat is niet happy.'

'Ziekte,' zegt Midas nog een keer. Nijldig pakt hij de controller en drukt op *reboot*. Met één druk op de knop is de drone weer gerepareerd. Was het in het echte leven maar zo makkelijk! Hij laat hem opstijgen, totdat de virtuele mensen onder hem kleine poppetjes zijn geworden.

Ik lach een beetje. 'Net echt.'

Maar Midas lacht niet. 'Dit is het prototype, om te oefenen. Met de echte drone kan ik straks alles in de gaten houden. En meteen rapporteren.'

'Zo ken ik je weer, Midas.' Ik geef hem een schouderklopje, ook al is hij mijn oudere broer. 'Je bent al helemaal klaar voor de Happy Scouts.'

Hij knikt trots. 'Waar de mannen van de jongens worden gescheiden.'

Hij meent het. Het is echt zijn ambitie om Happy Scout te worden. Je voornaamste taak bestaat dan uit het bespioneren en aangeven van mensen die een 'risico' zijn. Het toetreden tot de Happy Scouts is de kortste weg naar een job bij Smart Cops, de geheime politie. Het hoogste ideaal van mijn broer.

Ik vind Mom rennend op de loopband, met een VR-bril op haar neus. Ik zwaai even, zodat ze niet schrikt. 'Hé Mom, ik ben thuis.'

Ze doet haar bril omlaag. 'Zonneschijntje! Wat ben je laat.'

Ik kijk haar verbaasd aan. 'Maar jij bent nog aan het fitnessen! Ik was net even bij Moma...'

'Ja, sorry,' zegt Mom vlug. 'De bezorger kwam niet opdagen, ik heb meteen op een andere geklikt, want hoe lang kan een mens wachten? Hij kan elk moment hier zijn.'

Dit is typisch Mom. Nu doet ze ineens alsof het niets uitmaakt. Terwijl ik veel langer bij Moma had kunnen blijven, als zij me niet zo gestalkt had met haar Parent Alerts!

Ze stapt van de loopband en begint aan haar sit-ups. Intussen blijft ze via haar VR-bril gewoon doorwerken. Ze is altijd aan het werk: socialmedia-databeheer. Ze voert data in met een speciale app in een 3D-excelprogramma. Alles zonder handen, ze kan er gewoon bij blijven sporten. En dat is belangrijk, want Mom wil geen grammetje meer wegen dan 55 kilo. En op deze manier hoeft ze ook de straat niet op, want ze wil echt geen andere mensen tegenkomen die haar bezwete, rood aangelopen gezicht zonder make-up zouden kunnen zien.

'Ik was dus bij Moma,' zeg ik een tikje verwijtend. 'Maar ik moest naar huis komen...'

Verbaasd doet Mom haar VR-bril weer omhoog. 'Dus ze was er nog?'

Ze was er nog? Ik trek een wenkbrauw op. 'Ze is er toch altijd?'

'Natuurlijk,' zegt Mom vlug. 'Hoe ging de Happy Service?'

'Super. Vandaag hebben we de Green Meadow gedaan. Het hele veld is weer steriel, nergens meer een vuiltje te bekennen. En ik heb getraind met Evi...'

Ze knikt afwezig. 'Top. Je zult wel moe zijn. Moe maar te vreden, bedoel ik!' Ze zet een dromerige blik op. 'Ik zou willen dat ik nog jong was. Samen, zij aan zij... Heerlijk, toch?' 'Heerlijk,' beaamt ik.

'Goed zo! Ik zie je zo aan tafel.' Mom doet haar bril weer op en verdwijnt volledig in de virtual reality.

Dad ligt in zijn workcorner in een speciale ligstoel, met voor zijn gezicht een beweegbaar screen. Hij draagt een headset met microfoonje, waarin hij op superenthousiaste toon aan het praten is. Voor het eerst valt me op dat het haar op zijn kruin wat dunner wordt, hij wordt al een beetje kaal. Als Mom dat ziet, zal ze hem onmiddellijk naar de plastisch chirurg sturen voor een haarimplantaat. Ze vindt dat je er altijd op je best moet uitzien. Dad is druk in gesprek met een werknemer, via het scherm. Dad is coach: zijn taak is om thuiswerkers interactief te motiveren. Want als zij geen zin meer in hun werk hebben, wordt er minder winst gemaakt. 'Draai het om, Jones,' hoor ik hem zeggen. 'Zie het niet als een probleem maar als een uitdaging. Show them a happy face! Blijje werknemers, weet je nog... Eenendertig procent productiever!'

Jones, op het scherm, reageert niet. Hij lacht ook niet. Ik zie dat het zweet Dad uitbreekt, maar hij mag nooit ongeduldig worden. Dus probeert hij zijn stem zo vriendelijk mogelijk te laten klinken. 'Je moet gewoon nog meer je best doen, Jones. Het komt niet vanzelf. Geluk is een werkwoord!'

Ik steek mijn hand op naar Dad, ik wil hem niet storen. Hij geeft mij, zonder van zijn scherm weg te kijken, een high five.

Blieb, blieb, klinkt het van buiten. Het is de e-bezorger die komt aangescooterd over de galerij. Hij stopt voor de deur. *Blieb, bliebt!* 'Dinnertime!'

Midas kijkt meteen om de hoek van zijn boycorner. Hij heeft altijd trek. Mom is opgesprongen en snelt op haar roze pantoffels naar de voordeur.

'Dinnertime!' Ook deze e-bezorger heeft haast. Zijn heatbox gaat open en er komen vier kant-en-klaarmaaltijden uit geschoven. 'Viermaal personalized positive.'

Mom laat haar chip door hem scannen en neemt het eten aan. 'Dank je wel.'

'Enjoy your meal!' De heatbox gaat weer dicht en de e-bezorger keert zijn scooter.

Blieb, blieb. En weg is hij, naar de volgende klant.

Eindelijk kunnen we eten, samen aan de ronde tafel. Dit is iets waar Dad op staat, hij ziet het samen eten als een kans om ons gezin nog beter te motiveren. Koning Arthur zette zijn ridders ook aan een ronde tafel, volgens Dad het bewijs dat het werkt. We zitten dus in een kring te eten, wat soms wel ongemakkelijk is omdat er zo op je gelet wordt. Vooral op mij, want om de een of andere reden heb ik meer correctie nodig dan Midas.

We eten ieder onze eigen maaltijd; de mijne is speciaal samengesteld voor ultieme body fitness. Met extra koolhydraten, zodat ik straks bij de Challenges mijn spieren kan tonen. Moms maaltijd is bedoeld om op gewicht te blijven en bevat dus nauwelijks calorieën (ze zou net zo goed een hap lucht kunnen nemen). Dads maaltijd is goed tegen hoge bloeddruk en Midas' maaltijd staat stijf van de suikervervangers, anders lust hij zijn eten niet en schopt hij een scène. Zoals laatst toen er een vlekje op zijn witte sneaker zat en hij dreigde te gaan huilen. Toen heeft Mom direct een nieuw paar voor hem geprint. Mom houdt niet van scènes, ze wil het graag gezellig houden.

Aan tafel mogen we niet stil zijn of in onze eigen gedachten verzonken zijn. Als je gedachten hebt die je niet wilt delen, zegt

Dad, dan zijn dat vast geen leuke gedachten! De regel aan tafel is dus dat we in elkaar geïnteresseerd zijn en dat we een gezellig gesprek hebben, maar dat is soms best hard werken.

'Je krijgt de groeten van Felicia,' zeg ik tegen Mom.

Ze begint meteen te stralen. 'Wat leuk, mijn vriendin van Upstairs. Ach, zij is zo leuk!'

'Niet zo leuk als jij,' zegt Dad. Hij bedoelt het als een compliment, maar Mom vat het verkeerd op.

'Jawel, Dick, Felicia is mijn vriendin!' Dat klonk iets scherper dan de bedoeling was. Ze herstelt zich snel. 'Ik kan niet wachten tot we bureu zijn.'

Dad slaat mij joviaal op de schouder, ik verslik me zowat in mijn eten. 'Daar gaat onze kampioen wel voor zorgen!'

'Nou, nou,' zegt Mom, 'laat Sunny nou maar even rustig eten. Ze moet kracht opdoen.'

Dad knikt. 'Je hebt gelijk, Dolly. Wat zie je er trouwens superleuk uit vandaag!'

Mom glimlacht en schikt haar kapsel. 'Ik heb een online Hair Play gedaan.'

Dad bekijkt haar goedkeurend. Ik weet zeker dat hij geen verschil ziet met gisteren, want volgens mij is dat er ook niet. Moms kapsel ziet er altijd precies hetzelfde uit, omdat ze 's nachts met haar hoofd in een kunststof mal slaapt, die haar haren in een onverwoestbaar model houden.

'Ik vind het hélemaal leuk,' zegt Dad nog maar eens.

Ik kijk de tafel rond. 'Ik vind dat iedereen er vandaag leuk uitziet.'

Midas lacht sarcastisch. Dat doet hij bijna altijd als ik iets zeg. Mom en Dad lijken dat nooit te merken, maar ik wel. Ik schenk hem een suikerzoete glimlach. 'Jij ook, Midas.' Onder de tafel geef ik hem een schop.

'Au!' Midas kijkt verontwaardigd naar Dad. 'Ze trapte me! Mom kijkt geschokt. 'Sunny?'

'Ik strekte gewoon mijn been.'

'Niet waar, ze schopte me!' Midas verslikt zich bijna in zijn eten. 'Ze liegt altijd.'

'Je liegt zelf.'

Mom sust. 'ALS WE NIKS LEUKS KUNNEN ZEGGEN, DAN ZEGGEN WE NIKS. Weten jullie nog? Brainwave...'

Midas rolt met zijn ogen. 'Whatever.'

Horen Mom en Dad dit echt niet of doen ze alsof?

'Brainwave 8,' antwoord ik vlug.

Nu schopt Midas mij onder de tafel. Ik denk dat hij er moeite mee heeft dat ik naar de Challenges mag. Toen hij veertien werd, werd hij niet geselecteerd. Mom en Dad waren heel te leurgesteld, maar deden alsof ze het niet erg vonden. Arme Midas.

Dad negeert ons gedoe met een glimlach. 'Zijn we klaar met eten?' Hij pakt mijn hand en die van Midas. 'Laten we dan maar even danken.' Mom pakt ook onze handen.

Dad gaat voor in de mantra: 'We zijn dankbaar voor de heerlijke nieuwe tijd waarin we leven.'

Wij prevelen mee: 'Waarin we geen ziektes meer hebben en geen zorgen.'

We kijken naar Mom. 'We zijn dankbaar dat de Happy Council op ons past,' zegt zij.

Ze kijken naar mij. 'We zijn dankbaar...'

'Dat we een happy family zijn,' zeg ik. 'Twee ouders en twee kinderen.'

Mom knikt tevreden. Ik weet wat zij wil horen en ik doe haar graag een plezier.

We kijken naar Midas. 'We zijn dankbaar...' Geen reactie,

behalve besmuikt gegrinnik. Hij zit gewoon een filmpje te kijken op zijn miniscreen, die hij op zijn schoot heeft liggen zodat Mom en Dad het niet zien.

Dad herhaalt het nog eens. 'Midas? Waar ben jij dankbaar voor?'

Midas kijkt verstoord op van zijn scherm. 'Eh... dat we... alleen maar hoeven te doen wat we leuk vinden?'

Mom en Dad knikken opgelucht. 'Goed zo!' Soms behandelen ze hun zoon echt alsof hij niet helemaal goed is.

Dad gaat door: 'Wij vieren onze dankbaarheid, want dankbaarheid is...'

Wij: 'De snelste weg naar positiviteit.'

Dad kijkt de tafel rond en voert de spanning op. 'En... positiviteit is...'

En dan roepen we alle vier in koor: 'De snelste weg naar Happiness!'

Happy End Home

Enmaal in mijn eigen girlcorner schuif ik de papieren schuifdeur achter me dicht en swipe mijn screen aan. De grote wiftoren van de Happy Council verschijnt in beeld en maakt dan plaats voor mijn persoonlijke startscreen, een schattige puppy.

'Hé Superteacher!' zeg ik. Meteen opent een vrolijk icoontje op mijn scherm – *Superteacher, leuker dan school!* – een mannetje met bril en baard, mijn op maat gemaakte privéleraar. 'Hé Sunny, awesome je weer te zien! Wat kan ik voor je doen?'

'Wat is mijn huiswerk voor morgen?'

Superteacher wijst met zijn virtuele aanwijsstok naar een interactief schoolbord. 'Vannacht staat voor jou in de brainbox: hoofdstuk 6 van Nieuwe Tijd.' Het leuke van Superteacher is dat hij altijd vriendelijk en geduldig blijft. Omdat hij geen echt mens is, natuurlijk. Ook al ben je al je ingefluisterde leerstof vergeten, hij wordt nooit geïrriteerd of kwaad.

Terwijl ik de brainbox aanklik, zodat ik vannacht het juiste hoofdstuk op mijn headset krijg, knalt er een personalized positive commercial in: een bezwete speerwerper in het oude Griekenland likt aan een ijsje, terwijl de goden toekijken vanaf de Olympus. Als de atleet het ijsje opheeft, gooit hij zijn speer zo ver de lucht in dat hij een appel uit Hera's hand schiet. 'Mythisch roomijs, alleen voor helden.' Ik zal Mom vragen om het